

Sygn. akt I C 1088/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodnicząca: SSO Agnieszka Dutkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2022 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **M. S.**

przeciwko **Wspólnocie Mieszkaniowej N. 3 w B.**

o uchylenie uchwały

I uchyla uchwałę nr 10/2019 Wspólnoty Mieszkaniowej N. 3 w B. z dnia 19 listopada 2019r. w przedmiocie przyjęcia regulaminu określającego zasady rozliczeń z tytułu dostawy energii cieplnej do lokali mieszkalnych, użytkowych oraz części wspólnych budynku Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. (...);

II zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 577 zł (pięćset siedemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Agnieszka Dutkiewicz

I C 1088/19

UZASADNIENIE

Powód M. S. w pozwie przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej N. 3 w B. wniósł o uchylenie uchwały tej Wspólnoty nr (...) z dnia 19.11.2019r. w przedmiocie zatwierdzenia „Przyjęcia Regulaminu określającego zasady rozliczeń z tytułu dostawy energii cieplnej do lokali mieszkalnych, użytkowych oraz części wspólnych budynku Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. (...)” jako uchwały niezgodnej z przepisami prawa, naruszającej zasady prawidłowego zarządu nieruchomością wspólną oraz naruszającej interes majątkowy powoda. Ponadto powód wniósł o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu podano, że pozwana wspólnota na dzień 19.11.2019r. zaplanowała odbycie zebrania ogółu właścicieli w celu zatwierdzenia Regulaminu określającego zasady rozliczeń z tytułu dostawy energii cieplnej do lokali mieszkalnych, użytkowych oraz części wspólnych budynku Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. (...) zgodnie z przepisami prawa wynikającego z ustawy prawo energetyczne oraz rozporządzeń okołoustawowych, a także ustawy o własności lokali.

Powód wskazał, że w trakcie przeglądania dokumentów z zebrania udostępnionych przez administratora w dniu 21 listopada 2019r. na w/w zebraniu, lokale wyodrębnione nr (...) zdaniem powoda nieformalnie i bezprawnie były reprezentowane przez osoby nie będące właścicielami i nie posiadające prawidłowych pełnomocnictw.

W ocenie powoda struktura funkcjonalna i budowlana nieruchomości pozwalała na wprowadzenie do rozliczenia kosztów energii cieplnej w postaci zapisów i formuł algorytmicznych, dla których najbardziej zbliżoną do rzeczywistych parametrów była wybrana metoda rozliczenia kosztów oparta o nagrzejnikowe podzielniki kosztów z uwzględnieniem użycia znormalizowanych współczynników wyrównawczych uwzględniających położenie lokalu w bryle budynku. Zastosowano także szereg innych współczynników wyrównawczych mających wpływ na różnicowanie lokali o odmiennym przeznaczeniu i funkcji w bryle budynku, a także od prowadzonej przez poszczególnych właścicieli efektywności energetycznej. Przejawiło się to przede wszystkim w ciągłej modernizacji energetycznej infrastruktury technicznej lokali jak również części wspólnej nieruchomości.

Od 2017r. Zarząd Wspólnoty przy aktywnej pomocy Administratora i części (...) w tym Gminy B. wprowadził zmianę zasad rozliczania kosztów zużycia energii cieplnej o metodę pośrednią tzw. ryczałtową (powierzchnia i kubatura). Metoda ta zdaniem powoda spowodowała zwiększenie kosztów zużycia energii cieplnej. Zmniejszenie kosztów zużycia energii cieplnej nastąpiło natomiast w lokalach użytkowych będących własnością Gminy B..

Powód wskazał, że przepisy prawa unijnego nakazywały krajom członkowskim do 31 grudnia 2016r. wprowadzić rozwiązania energooszczędne w postaci rozliczania owych kosztów przy pomocy ciepłomierzy bądź nagrzejnikowych podzielników kosztów, a tam gdzie jest to technicznie i finansowo niekorzystne metody pośredniej, ryczałtowej (Dyrektywa Parlamentu Europejskiego w sprawie efektywności energetycznej z dnia 22.09.2012r. art. 9 ust. 3).

Powód stwierdził, że infrastruktura, w tym instalacja ogrzewcza budynku pozwanej Wspólnoty, jest przygotowana na to, iż można wprowadzić bez dodatkowych kosztów rzeczowych metodę w jednostkowym, rozliczaniu kosztów zużycia ciepła. Tylko taka metoda w ocenie powoda pozwala na rzetelne rozliczenie kosztów ciepła, gdyż budynek pozwanej Wspólnoty jest substancją budowlaną z 1960r. i w związku z tym sposób rozchodzenia się nośnika ciepła w lokalach jest dokonywany poprzez instalacje pionowe, a nie poziome tak jak w przypadku rozliczania ciepła w oparciu o ciepłomierze. Jedynym argumentem właścicieli opowiadających się za metodą pośrednią jest „równość wszystkich wobec końcowego rozliczania kosztów zużycia energii cieplnej”.

Istotną negatywną przesłanką jest także brak zróżnicowania lokali ze względu na zużycie energii cieplnej w okresie rozliczaniem, a posługiwanie się parametrami technicznymi instalacji ogrzewczej w lokalach wynikających z nieaktualizowanej dokumentacji technicznej instalacji ogrzewczej dla całego budynku pozwanej jako Wspólnoty. Zasada rozliczania metodą pośrednią zdaniem powoda preferuje finansowo Gminę B., gdyż w strukturze udziałów nieruchomości ma ona 22,5% lokali.

Powód podniósł, że w dużej części zapisy uchwalonego regulaminu zużycia ciepła pochodzą z treści regulaminu, który został przyjęty wcześniejszą uchwałą zaskarżoną przez powoda, która została następnie uchylona przez Sąd Okręgowy w Bydgoszczy jak i Sąd Apelacyjny w Gdańsku, który oddalił apelację pozwanej Wspólnoty.

Przyjęcie zasady równości obciążenia wszystkich właścicieli i użytkowników kosztami dostarczonej energii elektrycznej w zamian dotychczasowej polegającej na rozliczaniu jej w oparciu o nagrzejnikowe podzielniki kosztów zużycia ciepła, jako metody wynikającej z ustawy prawo energetyczne, jest, zdaniem powoda, sprzeczne z ust. 9 art. 45a tejże ustawy. Zapis tego ustępu wyklucza możliwość zastosowania metody kubaturowej jako metody pośredniej albowiem metoda ta nie spełnia obowiązku stymulowania zachowań energooszczędnych przy jednoczesnym obowiązku zastosowania współczynników wyrównawczych różnicujących położenie lokali w bryle budynku. Ponadto metoda pośrednia jest stosowana wyłącznie w przypadku, kiedy pojawiają się trudności z przyczyn technicznych w przypadku zastosowania metod wg. ciepłomierzy lub urządzeń wskaźnikowych. W budynku pozwanej Wspólnoty trudności takie nie występują.

W odpowiedzi na pozew z dnia 23 stycznia 2020r. pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwana wskazała, że zebranie członków Wspólnoty Mieszkaniowej przy ulicy (...) w B. zostało zwołane zgodnie z postanowieniami ustawy o własności lokali, a w zebraniu brały udział osoby uprawnione do udziału w tym zebraniu. Wbrew twierdzeniom powoda osoby podpisane na liście obecności na zebraniu, jak również liście głosowania nad uchwałą nr 10/2019 są właścicielami lokali nr (...) i osobami uprawnionymi do udziału w zebraniu, tak samo jak pełnomocnik w przypadku lokalu nr (...). Wbrew twierdzeniom powoda pełnomocnik nie musiał posiadać pełnomocnictwa szczególnego.

W ocenie pozwanej zaskarżona uchwała nie narusza również przepisów prawa ze względu na określoną w niej datę stosowania postanowień przedmiotowego Regulaminu. Regulamin w pkt I ppkt 2 stanowi bowiem, że rozliczenie zużytej energii cieplnej dla lokali dokonywane będzie w przeliczeniu na metr sześcienny – kubaturę lokali. Pozwana zaznaczyła, że powyższy miernik obliczeniowy został już wprowadzony przez Wspólnotę Mieszkaniową do stosowania od dnia 1 stycznia 2017r. uchwałą nr 15/2016 z dnia 23 grudnia 2016r. z jednoczesnym zaprzestaniem rozliczania kosztów c.o. w oparciu o nagrzewnikowe podzielniki kosztów z dniem 31.12.2016r. Jednocześnie w uchwale wskazano, że pozostałe zasady rozliczania kosztów zużycia c.o. zostaną określone w regulaminie z uwzględnieniem postanowień tej uchwały. Jak z powyższego wynika zaskarżona uchwała dotycząca regulaminu stanowi wykonanie uchwały nr 15/2016 i nie wnosi ani nie ustala innego miernika rozliczenia kosztów c.o. niż metr sześcienny – kubatura lokali. Określenie zatem w uchwale, że uchwalony Regulamin będzie miał zastosowanie do rozliczenia kosztów centralnego ogrzewania od dnia 01.01.2019r. nie narusza przepisów prawa, jak również nie stanowi naruszenia zasad prawidłowego zarządu nieruchomością wspólną czy też nie narusza praw członków Wspólnoty.

Zdaniem pozwanej uchwała nr 10/2019 nie narusza przepisu art. 45a ust. 10 ustawy Prawo Energetyczne. Zatwierdzony zaskarżoną uchwałą nr 10/2019 regulamin, w ocenie pozwanej, stanowi wystarczającą podstawę do dokonywania przez Wspólnotę Mieszkaniową rozliczenia kosztów zużycia c.o. w budynku Wspólnoty. Zapewniają one, zdaniem pozwanej, energooszczędne zachowanie prawidłowych warunków eksploatacji budynku i lokali w nim położonych oraz prawidłowe ustalenie opłat za zakupione ciepło. Zapis pkt 3 regulaminu przewiduje, że do rozliczeń kosztów centralnego ogrzewania stosuje się współczynnik wyrównawczy 1,0 dla wszystkich lokali. W tym zakresie został zatem spełniony wymóg określony przez powołany przepis art. 45a ustawy Prawo Energetyczne o konieczności wskazania współczynników wyrównawczych.

Pozwana wskazała, że zaliczki na poczet kosztów centralnego ogrzewania ustalane są przez członków Wspólnoty w drodze uchwały. Wskazana w pkt 6 rola Administratora ogranicza się do przyjęcia wniosku właściciela lokalu i dokonania korekty zaliczki. W tym zakresie w ocenie pozwanej konieczność decyzji zarządu Wspólnoty nie jest wymagana. Wspólnota ustaliła okres rozliczeniowy na 12 miesięcy, który pokrywa się z rokiem kalendarzowym. Pozwana podniosła, że przy zastosowaniu jako miernika kubatury zużycie c.o. nie zwiększyło się znacząco, a obecnie kształtuje się na poziomie z 2016r., kiedy stosowano nagrzewnikowe podzielniki kosztów, a niższe niż w 2013r. Żaden z mieszkańców budynku i członków Wspólnoty poza powodem nie kwestionował rozliczeń kosztów ciepła na podstawie kubatury.

Strona pozwana wskazała, że zaskarżona przez powoda uchwała i zatwierdzony regulamin nie naruszają w żaden sposób przepisów kodeksu cywilnego, jak i ustawy prawo energetyczne, a w szczególności nie naruszają art. 45a ust. 8 i 10 tej ustawy. Podjęcie zaskarżonej uchwały nastąpiło w sposób zgodny z przepisami ustawy z dnia 24 czerwca 1994r. o własności lokali. Zapisy regulaminu są również zgodne z w/w ustawą i nie naruszają kompetencji organów Wspólnoty wbrew twierdzeniom powoda.

Sąd ustalił, co następuje:

Uchwałą nr 15/2016 z dnia 23.12.2016r. Wspólnota Mieszkaniowa N. 3 podjęła decyzję o odstąpieniu od rozliczania kosztów centralnego ogrzewania w oparciu o nagrzewnikowe podzielniki kosztów z dniem 31.12.2016r.

Uchwała nr 8/2019 z dnia 29 września 2019r. w sprawie przyjęcia regulaminu określającego zasady rozliczeń z tytułu dostawy energii cieplnej do lokali mieszkalnych, użytkowych oraz części wspólnych budynku Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul (...) została odrzucona głosami przeciwko (...) na (...) udziałów.

Dowód: uchwała nr 8/2019 z dnia 29.09.2019r. wraz z regulaminem i listą głosowań k. 33-37, uchwała nr 15/2016 z dnia 23.12.2016r. k. 79.

Pismem z dnia 30 października 2019r. zawiadomiono członków Wspólnoty o zebraniu w dniu 19 listopada 2019r. i przedstawiono porządek obrad.

Uchwałą nr 10/2019 z dnia 19 listopada 2019r. Wspólnoty Mieszkaniowej nieruchomości położonej w B. przy ul (...) zatwierdzono regulamin określający zasady rozliczeń z tytułu dostawy energii cieplnej do lokali mieszkalnych, użytkowych oraz części wspólnych budynku Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul (...). Za uchwałą głosowało (...) na (...) udziałów.

Koszty dostawy energii cieplnej do nieruchomości ewidencjonowane i rozliczane były na podstawie faktur wystawianych przed dostawcą. W budynku stosowane było rozliczenie zużytej energii cieplnej na potrzeby centralnego ogrzewania (koszty stałe i zmienne) w przeliczeniu na metr sześcienny (kubaturę) lokali mieszkalnych i użytkowych. Kubaturę ustala się na podstawie pomiarów z natury wysokości lokali oraz przyjęcia z inwentaryzacji pozostałych wymiarów niezbędnych do jej obliczenia. Dopuszcza się dokonanie dodatkowych pomiarów powierzchni poziomej w lokalach o zmiennych wymiarach wysokości.

Dla wszystkich lokali w budynku wykonany był projekt budowlany instalacji centralnego ogrzewania. Parametry grzejników (wielkość i wydajność) dobrane były odpowiednio do strat i zysków ciepła dla każdego pomieszczenia indywidualnie zgodnie z obowiązującymi przepisami, które uwzględniają niekorzystne położenie lokalu w bryle budynku. W związku z powyższym do rozliczeń kosztów centralnego ogrzewania stosuje się współczynnik wyrównawczy 1,0 dla wszystkich lokali.

Okres rozliczeniowy z pobieranych zaliczek oraz zużycia ciepła na potrzeby c.o. wynosił 12 miesięcy i pokrywał się z rokiem kalendarzowym, natomiast okres rozliczeniowy zużycia ciepła na podgrzewanie wody użytkowej wynosił 6 miesięcy i rozliczanie odbywało się wg stanu wodomierzy indywidualnych oraz norm ryczałtowych dla lokali nieopomiarowanych na dzień 30.06 i 31.12 każdego roku.

Uchwała została podjęta w celu równomiernego rozłożenia kosztów ogrzewania na wszystkich mieszkańców Wspólnoty. Mieszkańcy Wspólnoty nie chcieli płacić na podstawie wskazań podzielników kosztów z uwagi na to, że właściciele mieszkań korzystniej usytuowanych w bryle budynku mogli ponosić mniejsze koszty ogrzewania (wyłączając grzejniki) kosztem innych mieszkańców Wspólnoty.

Dowód: uchwała nr 10/2019 z dnia 19.11.2019r. k. 27, regulamin określający zasady rozliczeń z tytułu dostawy energii cieplnej do lokali mieszkalnych, użytkowych oraz części wspólnych budynku Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul (...) k. 28-30, lista głosowania k. 31-32, rozliczanie kosztów i zaliczek z tytułu c.o. za 2017r. k. 42, zawiadomienie z dnia 09.09.2019r. k. 44, pismo powoda z dnia 16.09.2019r. k. 43, protokół z zebrania członków Wspólnoty w dniu 19.11.2019r. k. 77-78, zeznania świadka A. Z. k. 159-167, zeznania świadka M. N. k. 225-226, wyjaśnienia powoda k. 226-228.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie w/w dokumentów złożonych przez strony w toku postępowania, jak również na podstawie przesłuchania powoda.

Sąd uznał za wiarygodne oraz przydatne dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy w/w dokumenty, albowiem zostały one sporządzone we właściwej formie, przewidzianej dla danego typu dokumentów. Ponadto autentyczność tych dokumentów nie budziła wątpliwości Sądu ani stron postępowania.

Za przydatne dla rozstrzygnięcia Sąd uznał także przesłuchanie powoda oraz zeznania świadków M. N. i A. Z. albowiem korespondowały one z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy. Powód oraz świadkowie przedstawili okoliczności, w których doszło do uchwalenia zaskarżonej uchwały a także przesłanki, którymi kierowano się przy zmianie systemu naliczania opłat za dostarczane do lokali ogrzewanie.

Sąd uznał za nieprzydatny dla rozstrzygnięcia sprawy dowód z dokumentu w postaci maila (...) B. z dnia 19.09.2019r. i faktury (...) z dnia 7.01.2019r. oraz dowód z opinii prywatnej biegłego ze względu na fakt, że nie były one przydatne dla stwierdzenia okoliczności faktycznych istotnych dla niniejszej sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Stosownie do treści przepisu art. 25 ustawy o własności lokali, właściciel lokalu może zaskarżyć do sądu uchwałę z uwagi na jej niezgodność z przepisami prawa lub z umową właścicieli lokali albo jeśli narusza ona zasady prawidłowego zarządzania nieruchomością wspólną lub w inny sposób narusza jego interesy. Zaskarżenie uchwały w trybie ustawy o własności lokali powoduje, że sąd orzekający bada zarówno zgodność uchwały z przepisami prawa, jak i umową właścicieli lokali a także interes właściciela lokalu. Niezgodność z prawem to sprzeczność z bezwzględnie obowiązującymi przepisami prawa i może ona wynikać nie tylko z treści uchwały, ale także z powodu wadliwości postępowania prowadzącego do podjęcia uchwały, przy czym zarzuty formalne mogą stanowić podstawę uchylecia uchwały tylko wtedy, gdy wadliwość postępowania miała lub mogła mieć wpływ na treść uchwały, tj. spowodowała, iż treść uchwały jest niezgodna z przepisami prawa lub z umową właścicieli lokali albo narusza zasady prawidłowego zarządzania nieruchomością wspólną lub w inny sposób narusza jego interesy.

Przystępując do oceny zasadności zgłoszonego powództwa w pierwszej kolejności stwierdzić należy, że nie znalazły uzasadnienia twierdzenia powoda odnoszące się do uchybień proceduralnych. Powód w żaden sposób nie udowodnił by na zebraniu wspólnoty głos oddały osoby do tego nieuprawnione. Do uczestnictwa i głosowania w zebraniu przepisy prawa nie wymagają pełnomocnictwa szczególnego, wystarcza zatem pełnomocnictwo ogólne. Z kolei czynności porządkowe, tj. wybór przewodniczącego i protokolanta nie wymagają podjęcia uchwały i wybór ten mógł odbyć się w trybie jeden głos na jednego właściciela.

Zgodnie z art. 45a ust. 8 pkt 1 ppkt a ustawy Prawo Energetyczne koszty zakupu ciepła, o których mowa w ust. 2, rozlicza się w części dotyczącej ogrzewania, stosując metody wykorzystujące dla lokali mieszkalnych i użytkowych:

- wskazania ciepłomierzy,
- wskazania podzielników kosztów ogrzewania,
- kubaturę lub powierzchnię lokali - wyłącznie w przypadkach gdy zastosowanie ciepłomierzy lub podzielników kosztów ogrzewania jest technicznie niewykonalne lub nieopłacalne.

Ustawodawca pozostawił właścicielowi lub zarządcy budynku dużą swobodę w doborze metody przypisania udziału poszczególnych lokali w ogólnych kosztach zakupu ciepła. Dobór konkretnej metody, przy uwzględnieniu współczynników wyrównawczych zużycia ciepła na ogrzewanie, wynikających z położenia lokalu w bryle budynku, i przy jednoczesnym zachowaniu prawidłowych warunków eksploatacji budynku, określonych w odrębnych przepisach (tj. w przepisach prawa budowlanego), powinien stymulować energooszczędne zachowania oraz zapewniać ustalanie opłat za ciepło, pobieranych od mieszkańców i użytkowników lokali w tym budynku, w sposób odpowiadający zużyciu ciepła na ogrzewanie i przygotowanie ciepłej wody użytkowej. Przyjęta przez ustawodawcę w art. 45a ust. 8 p.e. kolejność metod rozliczeń zakłada, że energooszczędne zachowania oraz określenie opłat odpowiadających zużyciu ciepła za ogrzewanie i przygotowanie ciepłej wody zapewniają najlepiej metody kolejno wymienione w art. 45a ust. 8 pkt 1 ppkt a tej ustawy. Z całą pewnością najdokładniejsze odtworzenie konsumpcji energii cieplnej umożliwiają wskazania ciepłomierzy, przy czym nie zawsze istnieje możliwość, w tym techniczna, zainstalowania w budynku takich urządzeń, tak, aby wykazywały one zużycie w każdym z lokali. Nie ulega natomiast wątpliwości, że wskazania urządzeń wskaźnikowych niebędących przyrządami pomiarowymi, pozwalają przybliżyć zużycie energii zdecydowanie

skuteczniej, niż obliczenia wykonane w oparciu o powierzchnię lub kubaturę lokali (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2017r. IV CSK 703/16).

Pozwana Wspólnota zgodnie z cytowanym przepisem art. 45a ust. 8 pkt 1 ppkt a ustawy Prawo Energetyczne zobowiązana jest do rozliczenia części kosztów energii cieplnej dotyczącej ogrzewania lokali mieszkalnych i użytkowych stosując wskazania ciepłomierzy lub podzielników kosztów ogrzewania. Dopiero w sytuacji kiedy nie jest technicznie wykonalne lub opłacalne zastosowanie jednej z powyższych metod możliwe jest rozliczenie ogrzewania na podstawie kubatury lub powierzchni lokali. Ciężar tego dowodu spoczywa na pozwanej Wspólnocie. Pozwana w żaden sposób nie wykazała, by zastosowanie wskazań podzielników kosztów ogrzewania było technicznie niewykonalne lub nieopłacalne. Bezzasadne w obliczu wskazanego przepisu są twierdzenia pozwanej, że metoda oparta o kubaturę jest bardziej sprawiedliwa, traktuje równo wszystkich mieszkańców Wspólnoty czy też opowiedziało się za nią większość mieszkańców Wspólnoty. Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że metoda oparta o podzielniki kosztów ogrzewania była stosowana wcześniej w pozwanej Wspólnocie, tak więc istnieją techniczne możliwości jej zastosowania a ponadto – co strona pozwana wyraźnie przyznała w odpowiedzi na pozew koszty ogrzewania są przy rozliczaniu na podstawie kubatury podobne jak w przypadku rozliczania na podstawie wskazań podzielników kosztów ogrzewania. Ponadto metoda wykorzystująca wskazania podzielników jest z pewnością metodą w większym stopniu stymulującą zachowania energooszczędne mieszkańców. Z uwagi na powyższe w przedmiotowej sprawie nie zaistniały przesłanki umożliwiające rozliczenie kosztów ogrzewania na podstawie kubatury, w związku z tym uchwała nr 10/2019 z dnia 19 listopada 2019r. jest sprzeczna z prawem.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd uchylił zaskarżoną uchwałę, jako niezgodną z prawem na podstawie art. 25 ustawy o własności lokali.

Zgodnie z art. 98 w zw. z art. 108 §1 k.p.c. Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda zwrot kosztów procesu, które obejmowały uiszczoną opłatę od pozwu o uchylenie uchwały w kwocie 200 zł, wynagrodzenie radcy prawnego zastępującego powoda w stawce minimalnej w kwocie 360 zł (§8 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych) oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, łącznie 577 zł.

SSO Agnieszka Dutkiewicz